

HOLLAY KERESZTÉLY

AZ ÚGYNEVEZETT SZENTSÉGEK

2.

AZ ELSŐ ÁLDOZÁS

A Szent Kenyér magunkhoz-vételét „áldozás”-nak nevezni teljes tévedés, ami csakis a magyarban fordul elő! A latin-, germán-, szláv nyelvekben is a „communio”, a „közösség” szó megfelelő formáját használják. Ez a latin szó viszont közel jár a lényeghez: a Jézus által ajánlott közösség létrejöttéhez, az egymást szerető emberek közösségéhez.

Akit meghívok ebédre, ahhoz biztosan valami barátság is fűz; a közös evés általában összeköti az embereket.

Jézus tanította a tanítványait, együtt hajózt velük, a szemük láttára szóba állt szegényekkel, súlyos betegekkel, de a bűcsű alkalmát a lábmosás utáni közös evéssel pecsételte meg, szeretete jeléül.

„Arról ismerje föl mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást” (Jn. 13 /35). – Mondta Jézus a közös vacsora után.

Tehát: a közös vacsora és az egymást szerető közösség összetartozó fogalmak.

Erre az összetartozásra, közösségre kellene ránevelnünk a gyermekeinket.

A vacsora elemei: a családfő kézbe veszi a kenyeret, hálát ad, megtöri a kenyeret és szétosztja azt. Ezt tette Jézus is az utolsó összejövetelükön, s Pál is ezt tette a széteső félben levő hajón Málta alatt (Ap. csel. 27/35).

Egy mai családfő: azt a szép vekni kenyeret kézbe veszi, s régi szokás szerint keresztet rajzol a hátára – ha egy kicsit elmélyültebb, akkor ez a kereszt a Mennyei Atyára való gondolatot jelenti, aki lehetővé tette azt, hogy van mit a kezébe vennie.

Jelenti a hálaadást – görögül: eucharisztia –, innen van az, hogy az eucharisztia szó az étkezést jelenti!

Ma gyakran szeletelt kenyeret veszünk vagy péksüteményt, ilyenkor is gondolnunk kellene egy pillanatra Arra, akitől kapjuk: „Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott”.

S arra is, hogy ilyenkor a családfő vagy családanya az összetartó erő, aki az enni való szétosztásával megteremti a közösség melegét. Az értelmét a magyar mondásnak, hogy „egy kenyéren élünk”.

A név áldása, dicsérete a hálaadás formulája („Te Deum”, „Gloria”).

(A zsidók húsvéti vacsoránál egy széket és egy terítéket üresen hagynak a várt Illés számára).

Jézust talán nem kellene hívni, mert ő önként jelen van köztünk (Mt. 18/20) . „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek nevemben, ott vagyok közöttük”. Sőt egy kicsit fonák is, mert mi vagyunk az Ő vendégei! Lásd: a kenyér-szaporításokat.

Tehát nem kell átváltoztatni a kenyeret, mert Jézus már a 3. ember után ott csücsül közöttünk!

Mit jelent az, hogy Jézus nevében összejönni, vagy ahogyan az utolsó vacsorán kérte: a közös étkezéskor Őrá is gondolni?

Az Ő személye jelenti a tanítást, minden útmutatását.

Erről Ő gyakran átvitt értelemben az „élő vizet említve beszélt”, az étel egyenlő az Atya akaratának a teljesítésével. Az ellentétes értelemben pedig a „farizeusok kovásza”.

Az Ő nevében összejönni azt jelenti, hogy a tanításával foglalkozni, beszélgetni róla, magunkra venni.

Természetesen ez nem történhet így minden nap, de ünnepélyesebb alkalmakkor ki kellene teljesednie a hálaadásnak, összejövetelnek úgy, hogy közben egy-egy részt a Szentírásból felolvasunk, s elgondolkodunk rajta.

A gyakorlat az, hogy megindul a pletykálgatás, vicc-mesélés, s még jó, ha nem csúszunk el egy kicsit sikamlósabb tájak felé.

Természetesen egy kis lelki emelkedettség után, vidulhatunk is, jó kedvünk is lehet; lásd a Kánai Menyegző történetét! Nem kell szégyellenünk, hogy emberek vagyunk. A kicsinyek ott ülnek a macska asztalnál, de ahogyan növekszenek, értelmesednek, megéreznek valamit a felnőttek gyakorlatából, s csak rajtunk múlik, hogy mennyire engedjük őket közel a nagy asztalhoz, mikor ültetjük őket magunk közé.

Kérdés: kell-e ennek ünnepélyes formát adni? –Lehet?!

Vagy szépen belenőnek a felnőttek világába, már, ha van ilyen!

A tündi-bündi kis menyasszonykák, a hitoktató nénik öröme -, hiszen ezek még elhittek neki mindent, s a gicsces Jézus-Jézuska éneket is elénekelték valahogyan a felnőttek öröme.

Ki keresi vissza, hogy mi lett ebből a bájos alkalomból később, hol tartanak ezek a szép fehér ruhácskák?!

Jobb, ha a gyermeket előbb, korábban már felnőttnek hisszük, s lassan-lassan értetjük meg velük a közösség értelmét.

A mi számunkra is ez egy folyamat, fejlődés, s csak igazán nagy pillanatokban tud valami mennyei kilátásba torokkollni a Jézussal elköltött Vacsora, a közösségben megélt Istenhez való felemelkedés csodája.

